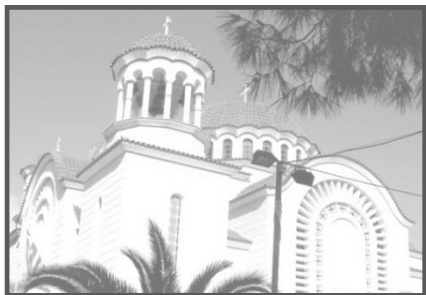

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2019. Δ' ΛΟΥΚΑ

«Των θεοφόρων πατέρων της εν Νικαία Ζ' Οικουμενικής Συνόδου»
Κάρπου, Παύλου, Αθανασίου και Αθανάσιου των μαρτύρων,
Χρυσής νεομάρτυρος της εν Μοιλενών, Μελετίου Αλεξανδρείας.

Έτος 12^ο Τεύχος 548

Κυριακή Δ' Λουκά

(Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως κ.κ. Άνθιμου)

Ο λόγος του Θεού στην ανθρωπότητα είναι σαν το σπόρο που σπέρνεται στο χώμα. Κρύβει μέσα του την δυναμική της δημιουργίας που διαρκώς καινούργιώνει το πρόσωπο της γης. Έτσι παρομοίασε ο Χριστός σήμερα την αξία του λόγου του. Γενικά, όμως, κάθε λόγος περί του Θεού, ακόμα και αν δεν διδαχθεί υπάρχει έμφυτος σε κάθε άνθρωπο που οπωσδήποτε κάποτε διερωτάται από πού προήλθε, γιατί υπάρχει, και, πού θα πάει μετά το θάνατό του. Αυτοί οι υπαρξιακοί συλλογισμοί, οδηγούν στο αναπόφευκτο ερώτημα «εάν υπάρχει ο Θεός και ποιά είναι η σχέση μας με αυτόν». Σ' αυτή του την αναζήτηση ο άνθρωπος, στην αρχή προσκύνησε άψυ-

χα είδωλα, μυθικά τέρατα και φυσικά φαινόμενα. Αργότερα θεοποίησε ήρωες και προσπαθούσε να τους εξευμενίσει. Η σχέση του ανθρώπου με τους θεούς ήταν σχέση εξάρτησης και υποταγής. Η ζωή του ανθρώπου ήταν παιχνίδι στα χέρια των θεών, η μοίρα του ανθρώπου παίζονταν στα ζάρια των ημιθέων. Ακόμα και τα παιδιά τους θυσίαζαν, προκειμένου να έχουν την εύνοια των αθανάτων.

Αμυδρά μόνο ξεχώριζε, κάποτε, η αρετή, ελάχιστες φορές δικαιώνονταν η δικαιοσύνη και όσο πλησίαζε ο κόσμος στα ιστορικά χρόνια, άρχισε να καταγράφει κάποιους πίνακες αξιών. Αποτελούσε μύχια ελπίδα των ανθρώπων η προσμονή να γίνουν οι θεοί υποστηρικτές τους και δικαιοκρίτες. Κάθε λόγος μεταξύ θεών και ανθρώπων εδράζονταν κυρίως στο άλογο και σε εξαιρετικές περιπτώσεις στο παράλογο. Ακόμα και η ελληνική διάνοηση, πολύ αργά έφτασε στο να απορρίψει την μοιρολατρία του δωδεκαθεισμού και γι' αυτό, πολλοί σοφοί της κλασικής αρχαιότητας κατηγορήθηκαν και κάποιοι καταδικάστηκαν για αθεΐα. Ένας δύσκολος τοκετός που επί χιλιετίες περίμενε καρτερικά τη γέννηση μιας «άλλης σχέσης» με το Θεό.

Υπήρξαν και αρκετοί που τη σχέση τους με το Θεό, την αντικατέστησαν με την «έννοια της τύχης». Έτσι δεν κουράστηκαν να βρούν το λόγο της υπάρξεώς τους, δεν χρειάστηκε να οικοδομήσουν κάποιο λόγο με το Θεό, δηλαδή, απαρνήθηκαν κάθε λογική διεργασία μαζί του και απέδωσαν τα πάντα σε μιά άλλη θεότητα την «μοίρα», την «ειμαρμένη». Ήταν εκείνοι που αποποιήθηκαν κάθε ευθύνη για την πορεία της ζωής τους, «δεν φταίμε εμείς σε τίποτε» διαλαλούσαν, «είμαστε τυχαία περιστατικά, δημιουργήματα συμπτώσεων, τίποτε δεν εξαρτάται από μας». Μην σας φαίνεται περίεργο, αλλά τέτοιοι άνθρωποι υπάρχουν και σήμερα. Άνθρωποι που δεν ψάχνουν για ποιο λόγο γεννήθηκαν, δεν συζητούν με το Θεό και νομίζουν ότι δεν θα τους ζητηθεί λόγος για το πώς διαχειρίστηκαν τη ζωή που τους δόθηκε. Είναι οι τεμπέληδες που δεν κουράζονται με γρίφους. Είναι οι ανεύθυνοι που γυρεύουν άλλοθι για την ξέφρενη πορεία της ζωής τους.

Όμως, ο αρχαίος μας πρόγονος, ο σοφός Αριστοτέλης, καταδίκασε για πάντα την έννοια της τύχης και της μοίρας. Είπε, «όπου υπάρχει νούς και λόγος, εκεί υπάρχει ελάχιστη τύχη. Όπου υπάρχει πολύ

τύχη, εκεί υπάρχει ελάχιστος λόγος και νούς». Οπότε ο άνθρωπος καλείται πλέον να καλλιεργήσει το μυαλό του και το λογικό του, που και τα δύο εκφράζονται με το λόγο του. Στην εποχή μας η ψευδαίσθηση της «τύχης» αντικαταστάθηκε με τον όρο «η επιστήμη». Με αυτήν προσπαθούν πολλοί να ερμηνεύσουν τον λόγο της υπάρξεώς τους και να μαντέψουν το μέλλον τους. Κρατώντας το κερί της επιστήμης νομίζουν ότι θα διαλύσουν το σκοτάδι της αγνωσίας που υπάρχει βαθύ γύρω μας. Στο τέλος καταδικάζουν και την επιστήμη σε ασφίξια και την πνίγουν σ'ένα πεδίο χωρίς ορίζοντα.

Η διδασκαλία του Ευαγγελίου αποκαλύπτει στον κόσμο τα «περί του Θεού». Ο ίδιος ο Χριστός φανερώνεται ως Λόγος του Θεού που είναι πρόσωπο και υπήρχε «εξ αρχής». Δημιούργησε τον κόσμο σε συνεργασία με το Θεό, οπότε είναι λόγος Δημιουργικός. Μας παρουσίασε την πραγματική σχέση που έχουμε με το Θεό, σχέση παιδιών προς πατέρα. Ο Θεός δεν χρειάζεται τίποτε από τους ανθρώπους. Εκείνος είναι η πηγή των αγαθών δωρεών. Δεν τιμωρεί τους ανθρώπους αλλά τους παιδαγωγεί. Δεν μας εγκαταλείπει αλλά μας περιμένει πάντοτε. Δεν μας προσκαλεί αλλά έρχεται ο ίδιος να μας συναντήσει. Ψάχνει να μας βρει και να μας επαναφέρει στην ασφάλεια και στην ξεγνοιασιά. Νίκησε και το θάνατό μας (που μόνοι μας φέραμε στον κόσμο) και μας χάρισε ανάσταση και ζωή. Για όλα αυτά βεβαιώθηκε ο κόσμος καθώς κατέγραψε τη ζωή, τη διδασκαλία, το πάθος και την Ανάσταση του Ιησού Χριστού. Κατέγραψε τις εμπειρικές, ζωντανές μαρτυρίες για εκείνον. Έτσι έγινε πραγματικότητα ότι ο λόγος του είναι «ζωντανός και δραστικός». Εξάλλου οι ίδιοι οι εχθροί του ομολόγησαν ότι «ποτέ άλλοτε δεν μίλησε άνθρωπος, όπως εκείνος». Και σημείωσαν ότι μιλούσε «έχοντας εξουσία και όχι όπως οι Γραμματείς». Μετά το Χριστό η Εκκλησία διατήρησε προφορικά και γραπτά τον απόηχο των λόγων του. Βίωσε ότι ο λόγος του ήταν αληθινός. Οι χριστιανοί τον αξιοποίησαν σαν λυχνάρι, για να αποφεύγουν τις κακοτοπιές στο σκοτάδι. Γι αυτό, ενώ κάθε ανθρώπινος λόγος μας βοηθά να σκεπτόμαστε, ο λόγος του Θεού μας βοηθά να ζούμε. Είναι λόγος που εξηγεί τα παρελθόντα, δίνει νόημα στα παρόντα και προετοιμάζει για τα μελλούμενα. Είναι λόγος που μας πιάνει από το χέρι μόλις γεννηθούμε και μας οδηγεί μέχρι να μας περάσει στα μετά το θάνατο.

Πέρασαν δυό χιλιάδες χρόνια από τότε που ακούστηκε ο λόγος του Χριστού στη γη και μας αποκάλυψε το Θεό Πατέρα. Από τότε μέχρι σήμερα όλα άλλαξαν στον πλανήτη μας. Το μόνο που παραμένει ίδιο είναι το Ευαγγέλιο. Όσοι το πιστεύουμε, ζούμε μ' αυτό. Όσοι δεν το πιστεύουν, δεν κατάφεραν να το εξαλείψουν από τα ενδιαφέροντα των ανθρώπων. Όσοι το πολεμούν, δεν μπόρεσαν και να το εγκαταλείψουν σε σκονισμένες βιβλιοθήκες. Έρχεται και ξανάρχεται ως αφορμή, «άλλοι να πέφτουν κι άλλοι να σηκώνονται». Αποτελεί το αλάτι που νοστιμεύει τη ζωή όσων θέλουν. Κάθε καινούργια επιστήμη και κάθε νέα ανακάλυψη της τεχνολογίας, είτε θα συμφωνεί με το Ευαγγέλιο, είτε θα έρχεται σε αντίθεση με αυτό. Ο Χριστός είχε διαβεβαιώσει πως ο ουρανός και η γη θα περάσουν, όμως τα λόγια του θα μείνουν για πάντα.

Το δίλημμα πλέον υπάρχει σε μας, σήμερα. Πόσο θεωρούμε το Χριστό, Λόγο του Θεού; Πόσο αξιοποιούμε το λόγο του Θεού στη ζωή μας; Δεν είναι εύκολος λόγος, γ' αυτό μπορώ να πω: πόσο παλεύουμε με το λόγο του Θεού; Μόνο παλεύοντας με το Ευαγγέλιο μπορούμε να νιώσουμε ελεύθεροι από κάθε δουλεία, είτε εσωτερικής προελεύσεως είτε εξωτερικής. Μόνο τότε μπορούμε να καταλάβουμε την ευθύνη μας έναντι του κόσμου και απέναντι των συνανθρώπων μας. Μόνο τότε γινόμαστε κύριοι της Δημιουργίας και μπορούμε να διαφεντεύουμε το παρόν και το μέλλον μας.

Αγαητοί μου, από σήμερα, ας αφήσουμε το λόγο του Θεού, σαν σπόρο να μπει στην καρδιά μας. Ας τον καλλιεργήσουμε κι ας τον αφήσουμε να μεγαλώσει για να μας προσφέρει τους καρπούς του. Ας αποφασίσουμε από σήμερα να ανοίγουμε και να διαβάζουμε, κάθε ημέρα, επί 1 ώρα το Ευαγγέλιο, που είναι γραμμένο στα ελληνικά. Η γεύση της σχέσεώς μας με το Θεό, περνάει μέσα από τις σελίδες του. Είναι κρίμα να ζούμε χωρίς Χριστό, είναι κρίμα να αγνοούμε τη σχέση μας με τον κόσμο, είναι κρίμα να φεύγουμε από αυτό τον κόσμο, χωρίς να ξέρουμε που πηγαίνουμε. Ας αφήσουμε το σπόρο να καρποφορήσει.